

Szil Ágnes

VELEM A LEGJOBB

Jól ki kell tartani az utazótáskát, ha nem akarjátok, hogy kurvának nézzenek benneteket, mondta Jóska bácsi, aki katonakorában, egyenruhában nem sokat állt az út mellett, rögtön felvette egy arrafelé pöfögő Moszkvics, fékezett a Zil, sőt, még a farmotoros Ikaruszok is megálltak, ha nem volt a fedélzeten ellenőr, és eljuttatták a kiskatonát a legközelebbi laktanyáig, vagy akár egy távolabbiig is, mindenki megértő volt, vettek a fiúnak egy kávét a kúton, úgy lökték tovább, mert a kiskatonák mindig siettek, mindig az utolsó pillanatban indultak el az anyukáktól, és ha volt, akkor a szerelmektől. Ezek már nem mennek sehova, mondja Józsi bácsi, biccent az egytűdejű diszkópatkányok háza felé, itthon döglenek, de a bokrok mögött, a nádasban széthányják az injekciós tűiket, tegnap is kihívta rájuk a rendőroket, nem is tegnap volt már, hanem ma hajnal, nyitott ablakkal üvöltették a zenét, ott fetrengtek egymás hegyén-hátán, be lehetett látni, pedig február van, ezek aztán itt rohadhatnak meg, a rendőrök be se mentek, mert nem történt szerintük semmi érdemleges.

A két lány a tengerhez indult, aztán rájöttek, hogy jó lesz nekik a Balaton, utána meg, hogy közelebb van Aggtelek, át se kell menni az egész országon, hanem csak felvitorlázni valami autóval a hegyekbe. Autójuk nem volt, pénzük se nagyon, így aztán stoppolni szándékoztak, leinteni a kocsikat, de semmit nem akartak adni cserébe. Egy szőke lány volt, az Oroszlán jegyéből, meg egy fekete, az Ördögfattyá, egyikük innen a húszon, másikuk a huszonötön.

Amikor kiálltak az út mellé, fejcsóválva hajtottak el mellettük a családayák, két vadász, dzsippel, és néhány gyors, sportosabb kocs, amelyekben nem is reménykedtek, hogy megállnak. Tudták, hogy nem szabad későn indulni, mégis valahogy halogatták az elindulást, megkenték rendesen a kifliket, hogy ne maradjon a szélükön vaj nélküli felület, teát főztek a kiöblített pillepalackba, kitettek mindent a hátizsákból, ami nem volt, nem lehetett fontos a következő néhány napban. Most meg ott álltak az út szélén, egy reménytelen félórát, a benzinkút kifelé vezető öblében, mire fékezett egy kisbusz, megtömve néppel és sok-sok csomaggal. Olyanok voltak, mint egy vidám indiai társaság, nevetve integettek, hogy befelé-befelé, terelték őket hátrafelé, egy szót sem beszéltek magyarul, sem semmiféle civilizált, európai nyelven. A sofőr egy ezerszer összehajtott térképet mutatott, a Kecskemétet bökölte, és hangosan nevetve kérdezte kézzel-lábbal, hogy megfelel-e, a két lány meg bólogatott, hogy jó lesz, jó lesz. Úgy tűnt, mintha hetvenen lennének, főleg asszony és gyerek, mentek vásárolni valami nagyáruházba, ki tudja, miért Magyarországon, persze nincsenek csak tizenvalahányan. A mellettük ülő, ablakhoz szorult kiskamaszlány elővesz egy zacskó csipszet, itt kaphatta a kúton, azzal kínálja őket, amíg suhannak észak felé. Az anyák középkorúak, egyikük sem gyanakvó a két újjal szemben, előszedik a parfümököt meg a spréket, ezek is új szerzemények, kapják le egymás után a kupakokat, fújnak, és hamarosan összekeveredik a sok illat a kocsiban, le kell húzni az ablakot, előtte azonban még jól befűjják Ördögfattyát, aki allergiás hónaljban az alkoholra, de persze nem mondja, csak udvariasan bólogat a tolakodó illatokra, most már szinte ők is a falka tagjai. Kecskeméten megkérdezi a sofőr, merre mennek tovább, Oroszlán mutatja a következő várost, és bár nem

esik útba, a férfi arrafelé kanyarodik, kiviszi őket a központból, leteszi egy benzinkútnál. A kamaszlány, aki egész úton nem szólt egy szót sem, megkérdezi, nem mennének-e mégis velük, persze, csak gondoljuk, hogy ezt kérdezi, mert mondhatja éppen azt a maga nyelvén, hogy ánégyszetpluszbénégyszet, de egyáltalán nem olyan a dallama, mi azért tudjuk, mire vonatkozik a kérdés, de a szőke meg a fekete kiszáll, kedvesen és a helyzethez illő vidámsággal megköszönik a fuvart, Oroszlán elővesz egy olcsó konyakosmeggyet, odaadja a vezetőnek, aki ismét csak derűsen integet, és hátraadja valakinek a csokit.

Ördögfatty a következő benzinkút végében leveszi a pólót, lemossa magáról a spré maradványait, amelyek addigra beleégtek a bőrébe, vizes lesz a melltartó, pár percig hűt is ebben a korán jött, májusi kánikulában. Egyiküknél sincs mobiltelefon, megbeszélték, hogy elvágják magukat a külvilágtól, csak saccolja, hogy tíz felé járhat, jó lenne egy kávé, de mire megnézi a sápadt, háromszögre vágott, egyenként csomagolt csodaszendvicseket a hűtővitrinben, Oroszlán odavisz neki egy gőzölgő műanyagpoharat. A jól öltözött, ötvenes úriember vette, mindkettejüknek, aki azt hiszi, most valami nagyon jó fog történni vele, így aztán elviszi a lányokat tovább, észak felé, a pöpecre takarított csodakocsiján. Amikor várakozásteljesen rákanyarodik előbb egy szélesebb, aztán egy keskenyebb mellékútra, a lányok elkomorodnak, elcsöndesednek, és amikor megáll, ismét hangosabbak lesznek, és elmagyarazzák, kinek mi jár. Neki társaság, nekik meg utazás. A férfi kiabálni kezd, és kidobja őket. A nap magasan áll, elég messzire eljöttek azért mégis, igaz, nem feltétlenül a cél felé, kicsit keletebbre kerültek, most meg itt állnak, rohadtul a senki földjén, ki tudja, mikor jön autó erre felé legközelebb.

Előkerül a tea meg a kifli, és már félig meg is eszik, amikor elmegy egymás után két autó is, mindkettő piszkos, a mellékúton, eszükbe sem jut stoppolni, de a harmadik mégiscsak visszatolat. Fiatal, erőteljes férfi, rozszant kocsi, a hátsó ülésen kopott pléd takarja a kárpitot. A sofőr keveset beszél, Ördögfatty ül előre, most ő a soros, Oroszlán hátul próbálja gondolatban lemosni magáról az előző férfi keze nyomát. Mit dolgozol, kérdezi Ördögfatty, a fickó halál komolyan vezet, humora semmi, ilyenek a kommandósok a filmekben. Találd ki, válaszolja a fickó, nézi közben a tükröket, kémleli, még Oroszlánt is végigvizslatja, amennyire tükörből lehet. Katona, mondja Ördögfatty, de nem trafál bele, idegenlégiós, suttogja a foga között a férfi, nagy gonddal kanyarodik, megválasztja az ideális ívet, a fekete lány kapaszkodik, arcán egy félderűs mosoly, Oroszlánén már nincs, mert most csúszik ki a kés a pléd alól: húszcentis pengéje van, húsz centi Oroszlán nagyarasa. Asszem, letértünk, mondja a szőke, szeretnénk kiszállni, a férfi furcsán néz, bekanyarodik egy útba eső parkolóba, kiadja a lányok hátizsákját. Az arca feszült, lecsapja a csomagtartó fedelét, visszaül, elhajt. Ott áll a két lány megint egy országúti büfé előtt, felírva rá öles, otthon barkácsolt betűkkel, hogy Kata pultja.

Van olyan is, hogy Anyád pitája, mondja a jól öltözött nő a terepjáróval meg a két kisgyerekekkel, de nem veszi fel őket, azt mondja, ne haragudjanak, de sosem szokott, férfiakat pláne, és ha valaki megállítaná, mondjuk elé ugorva itt a vadveszélyes, kátyús mellékúton, hát rükvercbe tenné a kocsit, aztán tűnés, tolatna vissza Kecskemétig. Vesz azért Oroszlánéknak két kávé, még korai az előző után, de nem akarják visszautasítani. Egy nyergesvontató áll meg a kirakat előtt, vörös hajú, fiatal férfi kászálódik le belőle, azt figyelik mind a hárman, még a két, fonott hajú kislány is, nagyot köszön a srác, három mondat, és már mindenki imádja. Az asszony lesüti a szemét, fizet, aztán kihúzza maga után a gyerekeket, köti be

őket a gyönyörű autó hátsó ülésén. Amikor a volán mögé ül, már nevet, látják, amikor a lehúzott ablakból kedvesen visszaint.

A sofőr megissza az eszpresszót, kikér még egy kéliteres, mentes vizet, és odaszól a lányoknak, hogy ritka jó itt a kávé. A pultos elmosolyodik, megcsóválja a fejét, és törölgeti tovább a poharakat. Megjegyeztem ám a rendszámod, ha valami történne velük, emeli fel a szemöldökét, és a fiú azt mondja, hogy nem, nem történik semmi, ma szerda van, neki meg a kedd a sorozatgyilkos napja. A két lány nevet. Merre mész, kérdezik meg a fiút, és gyorsan rájönnek, hogy nincs olyan messze a céltól az a Kazincbarcika.

Még bemennek a mosdóba, ki tudja, meddig kell majd tartogatni, és a fiút Benedeknek nevezik el. Egy hatalmas nápolyi masztiffot kötöttek a bejárat melletti oszlophoz, a két lány ott próbál elsurranni mellette, Benedek odanevet, és odadobja a kutyának a hot-dog maradékát. Mindhárman felkapaszkodnak a vezetőülésbe, Oroszlán középre, aztán a monstrum kigördül az útra.

Játsszuk azt, mondja Oroszlán, hogy nem mondjuk meg a nevünket, nem mondunk semmiről igazat, és Benedek belemegy, azzal a kikötéssel, hogy a lány megadja a telefonszámát. Ördögfattya mosolyog, most ő pihenhet, a fenekét előrecsúsztatja az ülésen, a lábát meg felteszi a kesztyűtartóra, éppen elfér, kicsi a lány. Poros minden, két-három odadöglött lepke hullája csúszik az íveltebb kanyarokban, Ördögfattya elővesz egy zsebkendőt, azzal fogja meg őket, aztán a dögöket beledugja egy használt nejlonzacskóba. Benedek szomorúan felnyüszít, hogy azok voltak a kedvenc lepkéi, a kabalák, mostantól örök boldogtalanságra van ítélve. Oroszlán felfirkantja a számát a fiú jobb kezére, éppen nem kell sebességet váltani, egyáltalán nincs tudatában, hogy ölébe vont egy sóvár férfikezet, amelyről két nap múlva majd végleg lekopik a szám.

Hová mentek végül, kérdezi Benedek, és Oroszlán azt mondja, hogy Velembe, mert Velem a legjobb. Az nem épp a közelben van, jelenti ki a fiú, aztán csöndben mennek vagy ötven kilométert. Lassan elered a halk májusi eső, szépen áztat mindent, a szántóföldeket meg a bádognakrisztusokat az útszéli kereszteken, aztán a távoli hegyek lassan közel kerülnek. Nagyon elhalkultatok, mondja Benedek, és bekapcsolja a rádiót, és együtt éneklivel vele, hogy hétvégén majd felmegyünk a hegyekbe.

Kazincbarcikán valami vegyipari telepre jönnek, de előtte a fiú elviszi a két álmos lányt a központig, ameddig egyáltalán egy ekkora autó elmehet. Derűsen búcsúzkodnak a sráctól, aki megígéri Oroszlánnak, hogy majd megkeresi. Ördögfattya mosolyogva áll kissé távolabb, ismeri Oroszlánt, mit szokott csinálni, amikor megemeli az egyik szemöldökét. Egy turkálóba mennek, mert majdnem megfagynak, itt már szakad az eső, de ők boldogok. Még hat kilométert kell gyalogolniuk, nagyjából az erdőn át, de műúton, hogy célba érjenek. Egy ifjúsági szálláson kapnak helyet, emeletes ágyakon, a szomszéd szobában egy fiúcsapat. Elhelyezkednek, felveszik az olcsó, mosatlan göncöket, amelyek újonnan se nézhettek ki valami jól, mindketten dideregnek, Ördögfattya lenn, Oroszlán felül, utóbbi sóhajtozik: rájöttem, mért neveztük Benedeknek. Én is, mondja a másik: a *Sok húhó semmiért* miatt. Benedeket akarom, mondja megint az egyik. De hát megvan neki a számod, vigasztalja amaz. Hamisat adtam meg neki. Anyám azt mondta, ha egy jegy rossz, már nem boldogul. Lelki szemeink előtt megjelenik Benedek, épp a telefonján nyomkodja csalódottan a gombokat. Ördögfattya felül az ágyban, mert már átmelegedett, megpróbálja a lábára húzni zokni nélkül a sportcipőt. Ne merészelj átmenni hozzájuk, vinnyogja Oroszlán, majd hozzáteszi: vagy eltöröm a lábadat.